

Началникътъ на полицията бързо излѣзе, а Годфруа остана съ вълнение и тревога. Сега надеждата му, съ която дойде тукъ, бѣше разколебана. Почна да му се струва, че нѣма възможность да се намѣри синъ му и почувствува страшна мжка. Главата му се размжти и го заболѣ, сърдцето му силно затуптѣ. Той гледаше въ вратата, дето влѣзе началникътъ и трепваше всѣки пжтъ, когато му се струваше, че нѣкои иде. Времето му изглеждаше като да пълзи. Началникътъ сѣкашъ, никога нѣмаше да се върне.

Но ето, че вратата се отвори и въ стаята влѣзе началникътъ. Лицето му сияеше отъ радостъ.

— Поздравлявамъ ви. Вашиятъ синъ е намѣренъ.

Годфруа се хвърли и лудо стисна ржката на началника.

— Вашето момче е въ синя дреха и бѣло перо на шапката, нали?

— Да, да — отговаряше зарадваниятъ баща; той е, сигурно, той е!

— Тѣй че бждете спокоенъ. Въ полицията преди малко се явява единъ бѣденъ работникъ и съобщава за изгубеното дете, което той прибралъ въ кжщата си. Адресътъ на работника е: „Пиеронъ, улица Кальо, въ предградието“. Ако конетѣ ви сж добри, можете да отидете до тамъ за нѣколко минути. Предупреждавамъ ви, обаче, че вашиятъ синъ не ще да е влѣзълъ въ царски палати. Човѣкътъ, който го е прибралъ, е простъ продавачъ на зеленчукъ по улицитѣ.

Годфруа не го слушаше, но струваше му се, бѣше готовъ да цѣлува нозетѣ на скромния спасителъ на сина му. Само по-скоро да отиде и да го намѣри. И пакъ сѣда въ каретата, все още пълна съ драгоценнитѣ играчки. Пакъ бързо се понесоха